

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 13-01-2021
Enhed: NAERSOM
Sagsbeh.: DEPASO
Sagsnr.: 2018704
Dok. nr.: 1538363

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 16. december stillet følgende spørgsmål nr. 515 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 515:

”Vil ministeren kommentere henvendelse om sygeplejeforløb, jf. SUU alm. del – bilag 165, og herunder oplyse, hvordan man kan sikre, at borgerne ikke kommer i klemme mellem systemerne samt får den rette behandling?”

Svar:

Jeg har ikke grundlag for at kommentere på den konkrete sag, der er omtalt i bilaget, men jeg kan generelt oplyse, at det til en hver tid vil være kommunerne og regionerne, der skal sikre, at den enkelte borger modtager den behandling i sundhedsvæsenet, som borgeren har behov for, uanset om der er tale om en opgave i den kommunale hjemmesygepleje eller sygehusbehandling.

Kommunerne er således efter sundhedsloven ansvarlige for, at der ydes vederlagsfri hjemmesygepleje efter lægehenvielse til personer med ophold i kommunen. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse sikre, at udøverne af hjemmesygeplejen har adgang til almindeligt anvendte plejehjælpemidler, således at den behandling som lægen har ordineret, umiddelbart kan iværksættes.

Hvis en patient derimod er i behandling på sygehuset, er det regionens ansvar at yde den behandling, patienten har behov for og afholde udgifterne hertil. Også hvis sygehusbehandlingen foregår i hjemmet.

Afgrænsningscirkulæret definerer, hvornår et givent redskab kategoriseres som et behandlingsredskab, hvortil regionen afholder udgiften, og hvornår et givent redskab kategoriseres som et hjælpemiddel, hvortil udgiften i en række tilfælde afholdes af kommunen.

Det fremgår af afgrænsningscirkulæret, at i tilfælde, hvor der opstår tvivl om, hvilken myndighed der er ansvarlig for betaling af et nødvendigt behandlingsredskab eller hjælpemiddel, som skal betales af regionen eller kommunen, er det vigtigt, at tvivlen ikke kommer borgeren til skade. Den myndighed, der har tættest kontakt med borgeren, skal i givet fald umiddelbart levere det nødvendige behandlingsredskab eller hjælpemiddel til borgeren, hvorefter betalingsspørgsmålet må afklares efterfølgende mellem regionen og kommunen.

Borgere skal derfor ikke opleve at komme i klemme mellem region og kommune, når der er et behov for at få udleveret et nødvendigt behandlingsredskab eller hjælpemiddel.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Ann-Sofi Petersen